Amram şi Iochebed

Amram şi Iochebed

Să trecem acum la părinţii lui Moise, Amram şi Iochebed. Capitolul 2 al Exodului ne redă o istorie foarte interesantă. Se pare că femeia a fost pro-motorul în toată afacerea aceasta, lucru care nu trebuie neapărat să ne mire, deoarece Iochebed era mătuşa lui Amram (Exodul 6.20). Nu avem nici un indiciu că Amram nu ar fi ocupat locul la care avea dreptul. Evrei 11.23 precizează: „Prin credinţă, Moise, când s-a născut, a fost ascuns trei luni de părinţii lui pentru că vedeau că era frumos copilul, şi nu s-au lăsat înspăimântaţi de porunca împăratului." Aceia dintre noi care au trăit într-o ţară guvernată de un duşman al creştinismului vor putea aprecia curajul acestui cuplu care nu s-a înfricoşat nicidecum de ordinele regale; ei suportau „încercarea credinţei lor cu mult mai scumpă decât aurul care piere" (1 Petru 1.7). Dumnezeu a răspuns din plin acestei credinţe, pentru că fiecare dintre cei trei copii a devenit un slujitor al Domnului.

Părinţii care în timpul acesta iau curajoşi poziţia alături de Domnul în ceea ce-i priveşte pe copiii lor, contând numai pe sprijinul Lui, fără să se teamă de oameni, vor scoate de aici o puternică îmbărbătare, pentru că Dumnezeu va răsplăti credinţa lor cum a făcut în cazul lui Amram şi Iochebed.

De la Iochebed mai învăţăm un lucru. Faraon a poruncit: „Să aruncaţi în râu pe orice băiat care se va naşte." Iochebed a ascultat, pentru că a aruncat pe fiul său în apa râului, numai că ea l-a ascuns într-un coş tencuit cu smoală încât nici o picătură de apă să nu pătrundă acolo. Credinţa ei a fost cu prisosinţă răsplătită: fiica regelui l-a luat acasă, iar sora copilului s-a oferit să-i aducă o doică, aceasta nefiind alta decât propria lui mamă. Cu câtă bucurie va fi luat ea copilul din mâinile prinţesei care i-a zis: „Ia copilul acesta, alăpteazămi-l, si îti voi plăti."

Orice părinte creştin are privilegiul de a primi un copil pe care Dumnezeu i-l încredinţează sub ameninţarea cu moartea. El poate să-l pună în apele morţii, considerând că acesteia îi aparţine. Dar iată, un Altul a traversat apele acestea mai înainte. El ne dă copilul, zicând: „Poartă-l pentru Mine, îngrijeşte-l pentru Mine, şi-ţi voi plăti." în felul acesta, copilul nu ne mai aparţine nouă, pentru că l-am pus în nişte mâini mult mai puternice decât ale noastre. Domnul l-a primit, apoi ni-l restituie spre a-l creşte pentru El, potrivit învăţăturilor şi sfaturilor Sale. Aceasta nu înseamnă că acest copil nu are nevoie de o credinţă personală pentru a fi mântuit, însă noi avem privilegiul de a putea conta pe Dumnezeu, şi noi ne putem da seama cu ce bogăţii ne va întâmpina El la întoarcere dacă noi căutăm cu tot dinadinsul să creştem acest copil pentru gloria Lui.